

Ústavní soud České republiky

Joštova 625

660 83 Brno-střed

Sp. zn. nepředchází

Stěžovatelka: Mgr. Vendula Zahumenská, Ph.D., bytem Lidická 700/19, 602 00 Brno

Zastoupena: Mgr. David Zahumenský, advokát advokátní kanceláře se sídlem tř. Kpt. Jaroše 1922/3, Brno 602 00

Stěžovatelka se s ohledem na (smysl příliš nedávající ale ustálenou) judikaturu Ústavního soudu nechala formálně zastoupit advokátem, ačkoli nepochybně dosáhla lepšího vzdělání a praxe než mnozí ti, kdo složili advokátní zkoušky. (Doplněno na výslovné přání stěžovatelky vzhledem k předchozím reakcím Ústavního soudu.)

1

Ústavní stížnost proti jinému zásahu orgánu veřejné moci, ze strany:

- **Vlády, Úřad vlády České republiky, nábřeží Edvarda Beneše 4, Praha 1 - Malá Strana, PSČ 118 01 a všech ministerstev, zejména pak Ministerstva zdravotnictví,**

Elektronicky

Přílohy: ústavní stížnost projednávaná zdejším soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 25/20

Plná moc

Motto:

"Politikům se nevěří, politikové se kontrolují. Věří se v Boha, věří se v přírodu, věří se v krásu, věří se v myšlenku, ideu. V politika se nevěří, a kdo v něho věří, je idiot!"

Karel Kryl

I. ÚVOD

[1] Na jaře 2020 jsme vás, ústavní soudci, žádali spolu s dalšími občany České republiky, abyste poskytli ochranu našim lidským právům a svobodám. Upozorňovali jsme, že stát přestal plnit svoje pozitivní závazky, které vůči nám má. Měli jsme obavy, že došlo a znovu dojde k zásadnímu ohrožení demokracie a právního státu. Jak rádi bychom se pletli!

[2] Namísto toho se ukázalo, že se situace s přicházejícím podzimem více než zhoršila. Stát nefunguje. Lidem je opakovaně vyhrožováno tvrdými tresty za neuposlechnutí mimořádných opatření, jejichž legalita a legitimita je více než pochybná. Soudní moc přestala vykonávat svoji povinnost a nekontroluje již moc výkonnou. Dětem a studentům je odpíráno vzdělání, je jim vyhrožováno vylučováním ze školy, jestliže nebudou nosit roušku, aniž by kupř. byl zkoumán a zohledněn jejich zdravotní stav. Občanům je vyhrožováno omezením zdravotní péče, aniž by pro to byly reálné dány důvody. Mnoho podnikatelů muselo skončit nebo zažívají nesnesitelná muka každý den a každou noc, kdy přemýšlejí o tom, jestli ještě příští měsíc zaplatí nájemné nebo hypotéku a jídlo. Těm, co spáchali „zločin“ během nouzového stavu soudy ukládají nelidské a drakonické tresty. To nemůže být považováno za správné, není to v souladu s ideou přirozenoprávní. Je to s ní naopak v příkrém rozporu. To je vám lhostejné? Je vám jedno, do jaké situace jste uvrhli občany?

[3] Vy, ústavní soudci, jste nám na jaře vzali veškerou naději, když jste označili vyhlášení nouzového stavu za pouhý politický akt, který se nemá ani kontrolovat soudem. Mysleli jste to doopravdy vážně? Skutečně si může exekutiva dělat to, co ji napadne a žádný člověk se nemůže domoci ochrany, leda by spáchal přestupek? Skutečně jste pevně přesvědčeni, že je správné, že se lidé nemohou domoci ochrany před zjevně nezákonnými mimořádnými opatřeními? Stojíte si pevně za tím, že proti krizovým opatřením se občané nemají bránit? Mají si nechat líbit jakoukoli zvěř? Jakékoli zákazy? Jsme si jisti, že v dobách, kdy byl soudcem Vojtěch Cepl, nerezignoval by Ústavní soud tak odporným způsobem na to, aby řádně stanovil meze, ve kterých se smí pohybovat veřejná moc. Nikdy by se nestalo, že by si zvlčelý stát směl dělat cokoli, co ho napadne.

[4] Mnozí lidé přišli o živobytí a nikdo se nestará o to, jak se jim žije. Lidé trpí úzkostmi, obavami a depresemi a silně se hrozí budoucnosti. Senioři v domovech a léčebnách trpí nevýslovnou bolestí z naprostého odloučení od svých blízkých. Dětem je zakazováno

sportovat, je jim zakazováno mít koníčky a nejnověji si dokonce nesmí ani zpívat. Samozřejmě můžete namítat, že už nikde ve světě neexistuje šťastná země krále Miroslava, kam by si utlačovaní zaběhli zplna hrdla zapět. Máte pravdu. To ale není důvod proto, aby se i z České republiky stalo Půlnoční království, aby nám vládlo Veličenstvo Kat. Nikoli – je to důvodem pro obrodu a proto, abychom my lidské bytosti ukázaly, že nám nejsou cizí hodnoty jako je svoboda, radost a odpovědnost za to, jak se budou mít příští generace.

[5] Jsme svědky toho, že životy občanů ztratily jakoukoli hodnotu. Ve jménu boje s jedním jediným virovým onemocněním, u kterého se s každým uplynulým týdnem ukazuje, že nemá potenciál být nebezpečnější než chřipka (a zde záměrně nepíšeme obyčejná, neboť nepovažujeme nemoc, která ročně zabije okolo 650 000 lidí na světě za problém, který lze bagatelizovat) kvůli které jsme ale nikdy nezničili celou společnost. Je absurdní tvrdit, že lidský život má nějakou absolutní nekonečnou hodnotu a že prodloužení života několika lidem je odpovídající cenou za zničené životy milionů. Není tomu tak. Chřipka v roce 1995 zabila jen v ČR okolo 12. 000 lidí, 6. 000 lidí zemřelo „nad plán“. A pamatuje si někdo z vás (nám bylo sotva 13 a nevzpomínáme si vůbec, že bychom nesměli půl roku do školy a že bychom si museli zahalovat obličej), že by se cíleně ničila společnost? Že by se lámaly duše lidí?

[6] Soudci ústavního soudu, nemoci tu s námi byly a budou. Jestliže se vyhrožuje nedostatečnou kapacitou nemocnic, nepotvrzují to slova jejich ředitelů. A i kdyby se to stalo – skutečně můžeme po společnosti chtít, aby na úkor svého zničení zachraňovala každý život, i toho člověka, který má již minimální životní rezervu? Za to mají platit životem naše děti? Copak není třeba hledat rovnováhu a zcela upřímně říci, že si to společnost nemůže dovolit a že jsou situace, kdy je třeba mít připravenou velmi kvalitní paliativní péči?

[7] Soudci, vše, co se děje, je jen a jedině vaše vina. To vy jste nechali stát, aby ubližoval vlastním občanům. To vy nesete odpovědnost za to, že je lidem tak zle a že jim bude ještě hůř. To vy, ve své slonovinové věži, jste dopustili, aby padla všechna pravidla, která jsme složitě vytvořili a která nám měla zachovat bezpečí před nenasytnou státní mocí. Projevte odvahu aspoň teď. Zeptejte se občanů, jak jim je. Jděte mezi skutečné lidi a otevřete oči i srdce. Uvidíte, co se děje. Rozhodněte konečně ve prospěch lidských práv, ve prospěch budoucnosti a nedovolte, aby stát uvrhnul lid do beznaděje. Žít bez naděje je totiž to nejhorší. Je to jen přežívání beze smyslu.

[8] Nakonec stejně zvítězí pravda a láska. Ale právě na vás záleží, jak brzy to bude a jak kolika lidem ještě bude ublíženo. Ještě pořád existuje naděje, aby se o tomto Ústavním soudu jednou mluvilo s obrovským respektem. Není moc velká, ale existuje.

[9] Ústavní soudci, když jsme podávali ústavní stížnosti na jaře, někteří z vás je rovnou hodili do koše (soudce Ludvík David), někteří je považovali za beletristické dílko (soudce Vojtěch Šimíček), někteří udávali u ministryně spravedlnosti (soudce Jaroslav Fenyk),

někteří v televizi sdělovali, jaký mají názor dřív, než Ústavní soud rozhodl (soudce Pavel Rychetský). Taky se vám nelíbilo, že porušení našich práv dokládáme zprávami z médií. Tuto ústavní stížnost proto nedokládám ničím. Věřím pevně, že jako ti, kdo jsou odpovědní za život a smrt této společnosti, bedlivě sledujete všechny relevantní informace a nikoli jen zmatená prohlášení vlády a jejích pohůnků.

II. ZÁSAH DO PRÁV

[10] Stěžovatelka je hluboce přesvědčena o přirozených lidských právech, která náležejí všem bytostem a o tom, že je každá lidská bytost nadána svobodnou vůlí, která jí umožňuje rozhodování v souladu s tzv. zlatým pravidlem. **Žalobkyně pevně věří a vždy věřila ve svobodu jako v základ lidského bytí, bez kterého není možný jakýkoli rozvoj ani další přežití společnosti.**

[11] **Tvrdé omezování esenciálních lidských práv a svobod, které dosud byly považovány za nezcizitelné, se u stěžovatelky trvale střetává s neotřesitelnou vírou, že jde o nepřijatelné zásahy do těchto přirozených práv člověka a občana. Tato práva náleží výhradně lidským bytostem a nikoli státu.** Stěžovatelka zdůrazňuje, že se jedná o pevné a vážné mravní rozhodnutí v rovině dobra a zla.

[12] Stěžovatelka je přesvědčena, že tuto svoji víru dává veřejně najevo již od počátku zásadního omezování lidských práv a svobod (tj. již od března 2020, od kdy veřejně vystupuje a bojuje všemi jí dostupnými prostředky i s nasazením vlastní bezpečnosti a bezpečnosti svých dětí o návrat přirozených lidských práv a svobod občanům), resp. se otázky svobody a práv jedince věnovala již dříve ve své činnosti v nevládních organizacích. Toto přesvědčení má konkrétní průměty do všech sfér stěžovatelčina života.

[13] Stěžovatelka považuje toto své přesvědčení za víru ve smyslu náboženského přesvědčení. Její víra, eleutheriánství – je víra v základní svobodu všech lidských bytostí. Eleutheriánství je založeno na úctě k řecké bohyni svobody – Eleutherii a vychází z řeckého motta „Eleutheria i Thanatos“ („svoboda nebo smrt“). Eleutheriánství vychází z přesvědčení, že se lidé rodí jako svobodné a důstojné bytosti, které jsou nadány schopností volby a schopností konat dobro ve prospěch ostatních. Eleutheriánství šíří přesvědčení, že je nezbytné, aby každý jednal v souladu se zlatým pravidlem a díky tomu nebude docházet ke konfliktům a rozkolům ve společnosti, neboť samotná důsledná aplikace zlatého pravidla ve spojení s přesvědčením, že lidé nesou veškerou odpovědnost za své konání, zajišťuje, že se lidé chovají k druhým se skromností, úctou a ohleduplností, neboť svoboda je hlavně těžkou povinností. Eleutheriánské náboženství uznává a prosazuje právo každého na dosahování štěstí prostředky, které neškodí druhým.

[14] Svobodu jako základní stavební kámen fungování společnosti chápali velcí právní filosofové. Soudcům musí být známy práce Thomase Hobbse, který ve svém skvělém díle Leviathan definuje přirozené právo následovně:

„Přirozené právo, které se v literatuře obyčejně nazývá jus naturale, je svoboda, kterou má každý člověk, aby uplatňoval svou vlastní moc, jak sám chce, k zachování své vlastní přirozenosti, to znamená, svého vlastního života a tedy aby dělal cokoli, co pokládá podle svého vlastního úsudku a rozumu za nejvhodnější prostředek k tomuto cíli.“

[15] Stejně tak stěžovatelka nepochybuje o tom, že musí být soudu znám Hugo Grotius a jeho definice přirozeného práva:

„Přirozené právo je příkazem rozumu a stanovuje, že v činech, které vedou k jeho shodě nebo neshodě s rozumnou přírodou, tkví morální ohavnost nebo morální nutnost, přičemž Bůh jako stvořitel přírody takové jednání přikázal nebo zakázal.“

[16] Stěžovatelka si myslí, že soudci musí znát i dílo Radbruchovo a jeho slavnou formuli: *„Konflikt mezi spravedlností a právní jistotou lze řešit jen tak, že pozitivní právo zajišťované předpisy a mocí má přednost i tehdy, pokud je obsahově nespravedlivé a neúčelné, vyjma toho kdy rozpor mezi pozitivním zákonem a spravedlností dosáhne tak nesnesitelné míry, že zákon musí jako nenáležitě právo spravedlnosti ustoupit.“*

[17] Těmto filosofickým náhledům na svobodu a přirozená práva člověka odpovídá formulace čl. 23 Listiny základních práv a svobod: *„Občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny.“*

[18] Právě tyto myšlenky tvoří základní rámec víry stěžovatelky v nezadatelná a nezcizitelná lidská práva a ve svobodu člověka, která stojí nad státem, jež nesmí do této elementární svobody zasahovat.

[19] Stěžovatelka si neumí představit, že by Ústavní soud mohl odmítnout poskytnutí ochrany její prokázané víře, je-li uznávána víra v Alláha nebo v Ježíše Krista či Buddhu, nebo dokonce velmi mladá náboženství jako je bahajismus, který může působit jako zcela vymyšlené náboženství (jako ostatně všechna další náboženství z pohledu ateistů), a přesto je plně uznáno, a dokonce v ČR registrováno.

[20] Stěžovatelka si je jako doktorka práv plně vědoma toho, že Listina základních práv a svobod v čl. 16. odst. 4 umožňuje státu, aby výkon těchto práv omezil zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu veřejné bezpečnosti a pořádku, zdraví a mravnosti nebo práv a svobod druhých.

[21] Tato omezení ale mohou nastat jen tehdy, je-li to skutečně a bezpodmínečně nezbytné pro další přežití společnosti jako celku. Je představitelné, že k určitým omezením může dojít například během válečného stavu, ale je čirým faktem, že lidská práva byla např. za druhé světové války na území Protektorátu Čechy a Morava omezována nepřátelskou mocností, která uchvátila státní moc, nikoli demokratickým právním státem vůči svým vlastním občanům.

[22] Jak stěžovatelka píše v úvodu ústavní stížnosti, není možné, aby se kvůli nemoci, která má minimální smrtnost (a podle údajů zveřejňovaných Ministerstvem zdravotnictví, které jsou jistě Ústavnímu soudu dobře známy) jsou mrtví v průměrném věku, který odpovídá tzv. naději dožití, omezovala základní přirozená práva člověka. Je přece všeobecně známo, že lidský rod doprovází od jeho počátku nemoci, ať již virové, či bakteriální, nebo takové, které mají jiný původ jako je třeba rakovina.

[23] Podle vyjádření předních českých odborníků, a to jak virologů, tak klinických lékařů, kteří se pohybují v nemocnicích na JIP, jde o nemoc jako je každá jiná. Stěžovatelka soudu předkládá (přes svoje přesvědčení, že je to soudu známo) alespoň jeden důkaz – oficiální prezentaci staženou z webových stránek Ministerstva zdravotnictví ČR. Tato byla prezentována dne 3. 8. 2020 na oficiální tiskové konferenci ministerstva v souvislosti se zveřejněním mapy stupňů pohotovosti. Z prezentace *Nákaza COVID-19 a systém lůžkové péče ČR - prof. MUDr. Vladimír Černý, Ph.D¹*, FCCM stěžovatelka vyzdvihuje tyto závěry:

„Počty a průběh COVID-19 u pacientů v ČR nejsou důvodem považovat onemocnění za více „závažné“ než jiná infekční onemocnění, která mohou mít těžký nebo smrtelný průběh ...“

„Mějme stále na paměti, že na některé nemoci se umírá a nadále i bude a že úmrtí na COVID-19 není známkou selhání péče nebo někoho jiného ...“

„COVID-19 je nutno vnímat jako další infekční onemocnění, na jehož přítomnost si musíme v našich životech zvyknout a adaptovat ...“

6

[24] Stěžovatelka se proto nedomnívá, že by v současné situaci existoval jeden jediný důvod, a vláda nic podobného nikdy neprokázala, aby byla její svoboda náboženská omezována. V této souvislosti stěžovatelka předpokládá, že si soudci Ústavního soudu zjistili všechny relevantní informace.

[25] **Stěžovatelka požaduje, aby jí bylo umožněno praktikovat její víru, aby mohla při svém rozhodování a běžném životě dát přednost přirozeným lidským právům před pozitivním právem, a to v situacích kdy rozpor mezi spravedlností a přirozeným právem na jedné straně a pozitivním právem vytvořeným pouze člověkem (toto pozitivní právo nevyvěrá z podstaty lidského bytí, ale je pouze jakýmsi nedokonalým výrazem vůle určitých subjektů, dokonce nelze ani říci většiny společnosti) na straně druhé dosáhl takové intenzity, že není možné nadále pozitivní právo z hlediska morálního nadále dodržovat.**

[26] Stěžovatelka plně důvěřuje Ústavnímu soudu, že si již nenechá všet „bulíky na nos“ ani se nenechá ovlivnit politickými tlaky a rozhodne v souladu se svojí předchozí judikaturou, podle které je *„úkol soudce v podmínkách materiálního právního státu tak vždy musí být snaha nalézt řešení, které by zajišťovalo maximální realizaci*

¹ <https://koronavirus.mzcr.cz/wp-content/uploads/2020/08/N%C3%A1kaza-COVID-19-a-syst%C3%A9m-l%C5%AF%C5%BEkov%C3%A9-p%C3%A9%C4%8De-%C4%8CR.pdf>

základních práv účastníků řízení, a není-li to ve vztahu k jednomu z nich možné, rozhodnout v souladu s ideou spravedlnosti, podle obecného přirozenoprávního principu. (Nález Ústavního soudu I. ÚS 3943/14 ze dne 2. 8. 2016).

[27] Stěžovatelka se domnívá, že stát zasáhl do její víry v přirozená lidská práva člověka, neboť bez řádného důvodu a protiústavním způsobem omezil společnost ve výkonu těchto práv. Došlo tak rovněž k porušení práva svobodně projevit své náboženství nebo víru a svobody náboženského vyznání podle čl. 16 odst. 1 Listiny a čl. 9 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (Úmluva).

[28] Stěžovatelka je také přesvědčena, že došlo k zásahu do práva zaručeného v čl. 1 Listiny základních práv a svobod, v souladu se kterým jsou lidé svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Právě tento článek zaručuje, že základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.

III. Zásah do práva na soukromý a rodinný život.

[29] Stěžovatelka vnímá jako zásadní zásah do rodinného života a do práva na soukromí. Neurvalé jednání vlády, která hystericky vyhlašuje jedno nelogičtější opatření vedle druhého mění právní prostředí téměř každým dnem, způsobuje stěžovatelce obrovskou psychickou újmu. Každý den je vystavena velkému tlaku kvůli dětem, neboť trpí úzkostí z toho, jaká bude jejich budoucnost ve zničené společnosti. Značný stres způsobuje stěžovatelce vědomí, že nemusí být ani schopna ve zničené ekonomice zajistit dětem alespoň základní kvalitu života, neboť nebude schopna financovat nákladné bydlení. Jestliže to soudcům není známo, je pro mnoho lidí, a pro stěžovatelku také, bydlení značně náročnou a těžko dostupnou komoditou.

[30] Stěžovatelky jako matky se přímo dotýká omezování vzdělání pro její děti. Syn stěžovatelky je dítě, které má mimořádně nadprůměrnou inteligenci. Je v jeho zásadním zájmu, aby se mohl vzdělávat tak, aby mohl být v budoucnu užitečný společnosti. Jestliže mu ale stát toto právo upírá a stěžovatelka nemá žádnou možnost, jak mu pomoci, je přímo zasažena její mateřská láska a potřeba péče o dítě.

[31] Obrovský stres má značné dopady na soukromý život stěžovatelky, neboť se nemůže věnovat řádné výchově dětí, protože je nucena neustále sledovat, jakým způsobem jí stát omezuje základní lidská práva a proti těmto zásahům se bránit. Tento negativní psychický stav stěžovatelky značně prohlubuje nečinnost soudů, zejm. Městského soudu v Praze, který se systematicky vyhýbá rozhodnutí o mimořádných opatřeních a zcela nepokrytě straní ministerstvu zdravotnictví (až na senát soudce Výborného, který byl za svou odvahu" vláčen bahnem" přímo ministryní spravedlnosti).

[32] Stěžovatelka je vystavena značné nervové zátěži i kvůli vyhrožování o nedostupnosti zdravotní péče. Již na jaře 2020 byla její malé dceři omezena zdravotní péče, které se rodiče domohli jen díky svému postavení právníků (viz věc řešené zdejším soudem pod

sp. zn. Pl. ÚS 12/20). Ačkoli přími příbuzní dítěte trpí melanomem, a dítě samo má vícečetné melanocytové névy, kvůli čemuž je pravidelně sledováno na kožním oddělení FN Brno - Dětské nemocnice a v důsledku čeho mu bylo již několik podezřelých névů odstraněno, je stěžovatelka jako matka nucena snášet obavy, že nebude jejím nejbližším poskytnuta zdravotní péče, která přitom je plně možná a odvrátí přímo případnou rakovinu kůže.

[33] Stěžovatelka považuje za neakceptovatelné výhrůžky, že bude lidem, kterým za současného stavu lékařského poznání pomoci mnohdy velmi dobře lze, omezena zdravotní péče, aby se dostala na lidi s velmi malou životní rezervou často ve věku překračujícím tzv. naději dožití. Je přesvědčena, že v situacích, kdy stát skutečně nemůže poskytnout péči všem (což zatím vůbec nenastalo), je zcela legitimní, aby nastoupila tzv. triáž (opět stěžovatelka nedokládá, předpokládá, že Ústavní soud zná materiál ministerstva zdravotnictví o přípustnosti tohoto postupu). Není možné, aby společnost zachraňovala na úkor všech a na úkor budoucnosti a sebezničení každický jednotlivý život. Je naprosto normální, že se lidské tělo dostane do takového stavu, kdy již není možné, aby bylo dále používáno. Pro tyto případy musí mít humánní lidská společnost přípravu velmi kvalitní paliativní medicínu spojenou s možností nebýt při umírání sám.

[34] Stěžovatelka navíc odmítá předstírat naivitu. Ve skutečnosti naše medicína triáž dávno praktikuje, což se projevuje například tím, že na potřebnou péči nedosáhnou lidé s rakovinou, kterým pojišťovna zcela běžně odmítá proplácet potřebné medikamenty, protože jsou moc drahé. Z jakých důvodů lze strpět takové rozlišování mezi pacienty, je-li pacientům s pozitivním testem poskytována taková péče, která vede k mimořádně vysokému zadlužení a ničení společnosti, a vedle toho jsou jiní pacienti, a to i velmi mladí lidé nebo matky od dětí, odmítání, protože jsou ze státního rozpočtu hrazeny jen některé léky a některé postupy? Znamená to, že se opět rozlišuje mezi hodnotou života? Nebo je to důkaz pouhé politické manipulace související s koronavirem?

[35] Z nedávného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá následující: **„Lze k tomu podotknout, že obecně si lze představit odepření úhrady zdravotní služby požadované dle § 16 odst. 1 zákona o VZP ve výjimečných případech, kdy by cena za požadovanou zdravotní službu mohla reálně narušit stabilitu hrazení zdravotních služeb z veřejného zdravotního pojištění. V takových případech by bylo nezbytné, aby zdravotní pojišťovna poměřila konkrétní náklady na požadovanou léčbu s náklady na léčbu standardně hrazenou z veřejného zdravotního pojištění a vzala v úvahu reálně očekávatelný benefit požadované léčby pro pojištěnce. Tyto okolnosti by bylo možno zohlednit v rámci výkladu a aplikace neurčitého právního pojmu „jediná možnost z hlediska zdravotního stavu“, popř. „výjimečný případ“. Je totiž třeba mít na paměti, že se „jedná o poslední pojistku pro výjimečné případy, která ovšem nesmí sloužit k prolomení principů veřejného zdravotního pojištění vyplývajících z části páté zákona o veřejném zdravotním pojištění“ (srov. cit.**

rozsudek NSS č. j. 9 Ads 2014/2018 - 63, bod 45).“ (Rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2019, č. j. 4 Ads 394/2019 – 105).

[36] Společnost nemůže přestat fungovat v zájmu záchrany, byť by to bylo i několik tisíc lidí. Společnost je složena z milionů těch, kdo přežijí a musí pokračovat. Stát nesmí vzít lidem víru v budoucnost a v to, že se jejich děti mohou mít lépe než oni sami. Stěžovatelka nedokáže pochopit, jak je možné, že život její a životy jejích blízkých a mnoha milionů ostatních ztratily hodnotu. Mají snad onu nekonečnou hodnotu, kterou se nyní zaklínáme a kvůli které ničíme vše, jen velmi křehké životy těch, kdo jsou v těžkém stavu v nemocnici s pozitivním testem (dle mnoha odborníků neprůkazným) na koronavirus?

[37] Již na jaře přitom stěžovatelka poukazovala na to, že je zcela běžné udělat cost benefit analýzu. Nic takového stát nepořídil. Proto se stěžovatelka domnívá, že její život a život všech, kdo nepatří do tzv. ohrožené skupiny, resp. i život těch, kdo do této skupiny patří (vzpomeňme zde utrpení seniorů, kterým jsou nelidsky odpírány sociální kontakty a kteří v osamění raději volí smrt než život a umírají nikoli na virus, ale na žal), byl degradován na pouhé přežívání. Přežíváním ale lidský život ztrácí podle názoru stěžovatelky jakoukoli hodnotu.

[38] Stěžovatelky se přímo dotýká úpadek právního státu a kolaps demokratického řádu našeho státu. Je nucena trpět neústavní zásahy státu, kontroly police a odepírání základních statků jako je školství či zdravotní péče jejím nejbližším.

[39] **Stěžovatelka se proto domnívá, že neústavními opatřeními, které zasahují samu podstatu právního státu a přirozený základ lidských práv a svobod vláda přímo zasáhla do jejího práva na soukromý a rodinný život.**

[40] **Stěžovatelka namítá též porušení čl. 1, čl. 8 odst. 1 a 2, čl. 17 a 18 Úmluvy. Pokud by Ústavní soud setrval na svém stanovisku vyjádřeném v předchozích odmítavých usneseních ve vztahu ke krokům exekutivy v souvislosti s výskytem koronaviru, pak by stěžovatelka rovněž neměla k dispozici účinný prostředek nápravy ve smyslu čl. 13 Úmluvy proti porušení svých práv.**

IV. Návrh

[41] **Stěžovatelka navrhuje, aby Ústavní soud vydal tento nález:**

- **Vláda vyhlášením nouzového stavu usnesením vlády ze dne 30. září 2020 č. 957 bez splnění podmínek podle čl. 5 a 6 ústavního zákona o bezpečnosti porušila ústavní pořádek ČR a tím neústavně zasáhla do základních práv a svobod stěžovatelky.**
- **Vláda krizovým opatřením vydaným usnesením vlády ze dne 30. září 2020 č. 958 bez splnění podmínek podle čl. 5 a 6 ústavního zákona a nerespektováním pravidel nastavených v krizovém zákoně, jakož i**

v ústavním pořádku ČR porušila ústavní pořádek ČR a tím neústavně zasáhla do základních práv a svobod stěžovatelky.

- **Vláda, ministerstvo zdravotnictví, a další ministerstva v důsledku své činnosti i nečinnosti v souvislosti s výskytem koronaviru /označovaného jako SARS CoV-2/ v rozporu s ústavním pořádkem porušily čl. 1 Listiny základních práv a svobod a náboženskou svobodu stěžovatelky zaručenou v čl. 16 odst. 1 Listiny.**
- **Vláda, ministerstvo zdravotnictví a další ministerstva svou činností i nečinností v souvislosti s výskytem koronaviru /označovaného jako SARS CoV-2/ neústavně zasáhly do práva stěžovatelky na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny v rozporu s ústavním pořádkem ČR.**

[42] **Stěžovatelka se rovněž domáhá toho, aby Ústavní soud deklaroval porušení jejích výše uvedených práv a svobod, zakázal vládě, ministerstvu zdravotnictví a dalším orgánům České republiky pokračovat v porušování těchto práv, a přikázal jim její práva respektovat.**

Stěžovatelka